

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръжень отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 36
---------------------	--	--	--	-------------------

Щъркелъ и змия

Басня

Уморениятъ щъркелъ дрѣмеше спокойно върху своитѣ дълги крака, които стоеха здраво върху дебелия ствол на една крайблатна върба. Добре закритъ отъ свѣтлината на лѣтното слънце, той сънуваше богато ловъ на жаби.

Изведнѣжъ отъ гнѣздото върху върбата, кждето бѣха малкитѣ щъркелчета, се разнесе писъкъ:

— Пи-и-и-пи-пи!

А следъ това се дочу съскане:

— С-с-с-съ!

Дълга змия приближаваше малкитѣ още голишарчета — щъркелчета.

— Пи-и-и-пи! — пишѣха тѣ още по силно.

— Недей да дразнишъ малкитѣ така! — извика нещастната птица и се опита съ крилата си да защити своитѣ деца.

— Остави ги, ще ти бжда вѣчно признателна! Размисли си, че и ти имашъ семейство, а може би и малки! — отчаяно каза щъркелътъ.

— С-с-с-съ! За сега не ми трѣбва твоята благодарностъ. А що се отнася до моето семейство, то е толкова силно, че не се страхува отъ никого.

— Но, помисли си, че и ти имашъ родителско сърдце! — извика изплашената птица.

— Сърдцето ми е въ зжитѣ, — каза змията и разтвори още по-широко устата си.

— Кла-клапъ!

Единъ силен ударъ изненада змията. Тя добре позна зловещото щракане, което напомня биенето на две дѣски.

— Клапъ-клапъ! Защо замлъкна? — запита щъркелътъ. Продължи свободно да съскашъ и да си въртишъ главата. Сигурно си замислила нѣщо добро!

— Добро ли? — проговори изненадано змията. Азъ да сторя нѣщо добро? Какво добро можешъ да очаквашъ отъ менъ, която те мрази. Ти знаешъ ли, че съ своето зловещо щракане

Ваканция

не ме оставяшъ да заспя? По тази причина дойдохъ тука за да те накажа.

— Да ме накажешъ? — запита ядосанъ щъркелътъ.

— Не, не! Искахъ да те предупредя само, другъ пътъ да не щракашъ тъй силно. И да видя твоитѣ малки, за да зная да ги завардя отъ опас-

ностъ, когато тебе те нѣма — каза лукаво змията, като се провря между клонетѣ и опжти къмъ малкитѣ.

— Стой! Не смѣй да се приближишъ къмъ тѣхъ.

Змията не послуша щъркела и бързо се изви къмъ гнѣздото на малкитѣ.

— Ха, така ли? Значи ти искашъ

Щраусътъ и Щъркелътъ

Легенда

Преди много хиляди години щраусътъ се срѣщналъ съ щъркелътъ и започнали да живѣятъ заедно. Тогава щраусътъ е летялъ добре и не билъ така страхливъ като сега.

Веднѣжъ щъркелътъ му казалъ — Брате мой, ако искашъ, тогава утре, съ Божия благословия, ще отлетимъ до рѣката, да се напиемъ съ вода и окжпимъ, следъ което ще се върнемъ при децата си.

— Добре, да отлетимъ! — отговорилъ щраусътъ, но не прибавилъ думитѣ; „съ Божия благословия.“

Щраусътъ билъ много горделивъ и никакъ не се покорявалъ на волята на милосърдния Аллаха, чиято слава пѣяли ангелитѣ въ небето, и чиято сила се изразявала въ гръмоветѣ на облацитѣ. Така той решилъ да се издигне съ свои сили за да извърши своя юнашки полетъ.

И наистина, на другия денъ отлетяли. Щраусътъ се дигалъ все по високо и по високо къмъ околото на Аллаха (слънцето) и далечъ надминалъ щъркела. Неговото сърдце било пълно съ гордостъ и надменостъ, отъ което търпението на Аллаха се изчерпило. Все по-високо и по-високо летялъ щраусътъ, като че ли искалъ да прелети и кацне върху самото око на Аллаха. Но единъ ангелъ свалилъ завесата отъ слънцето и огненитѣ му лъчи паднали право върху горделивеца. Въ минута само, крилата му обгорѣли и той започналъ стремглаво да пада на земята.

Отъ тоя денъ щраусътъ не билъ способенъ по-вече да лети. И отъ тоя денъ, щомъ много се напече отъ слънцето, той клемвалъ и ставалъ безсиленъ да тича по нажежения пѣськъ на пустинята.

— Искашъ да замѣнишъ нѣколко краста-ви жаби.

И като каза това, щъркелътъ щракна съ клюна си, хвана змията и я нагълта.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Шагада и Дагада чакаха съ нетърпение завръщането на Янъ Бибиянъ и бѣха станали много нервни. Те ги съдржаше на едно мѣсто. Често излизаха и гледаха по небето дано да зърнатъ „Свѣтквавица“, или да чуятъ нейния шумъ. Нощта прекараха безпокойни и тревожни, а на другия денъ рано-рано, придружени отъ Магу, отидоха при пещерята, дето цѣха да слѣзатъ Янъ Бибиянъ и Калчо, и останаха да чакатъ.

Тѣ престояха тамъ почти цѣлия денъ и когато отчаяни искаха да си тръгнатъ, защото скоро щѣше да се стъмни, тѣ видѣха, че „Свѣтквавица“ е зададе на хоризонта, пристигна бързо, направи нѣколко обиколки и се спусна близо при тѣхъ. Царскитѣ дѣщери почнаха да подскачатъ отъ радостъ и весело да викатъ.

Янъ Бибиянъ слѣзна пръвъ отъ машината. Шагада се спусна весело къмъ него и го хвана за ржка.

— Е, какъ прекарахте по пята? Вие сте видѣли много хубави нѣща, много хубави, много хубави — почна да повтаря като на пѣсенъ Шагада... Въ това време слѣзна и Калчо. Дагада се спусна къмъ него съ радостни викове.

— Разкажете, разкажете ни скоро... Ахъ, съ какво нетърпение ви чакахме! Мислѣхме, че нѣма вече да се върнете.

— Обиколките ли навсѣкжде?

— Нали е хубава нашата Маха?..

— Видѣхте ли елмазената планина?..

— Ахъ, това е едно чудо!.. На Ваха сигурно такова нѣщо нѣма...

Така питаха и разпитваха една презъ друга, оживени отъ радостъ, дветѣ царски дѣщери, а Янъ Бибиянъ и Калчо едвамъ смогнаха да имъ отговорятъ.

— Кое най-много ви хареса?

— Ще ви кажа, кое най-много ни очуди — каза Янъ Бибиянъ.

— Кое? — викнаха дветѣ момичета отведнажъ.

— Вашитѣ свещени животни.

— Ао! — изпищѣха царскитѣ дѣщери и припаднаха изведнажъ.

После почнаха да се тръшкатъ на земята и да бръщолеватъ несвързано.

Магу се притече да ги свѣстява.

— Какво?.. Какво стана? — запита изненаданъ Янъ Бибиянъ.

— Магу не отговори. Той се заблъска по бедрата съ дългитѣ си ржце и само повтаряше:

— Ао, ао!..

И тия звукове, които произнасяше, наподобяваха виенето на куче...

— Какво? Какво стана? — почна да го дърпа Янъ Бибиянъ.

— Онзи, който види свещенитѣ животни, не може никога да се жени. Забранено е. И всѣки, който се допре до него, не може да се жени.

— Какво нещастие! Какво нещастие! — обясни бързо Магу.

Той повлигна и изправи дветѣ момичета, които едвамъ се задържаха на краката си. Тѣ похлулиха лицата си съ ржце и не смѣха да погледнатъ къмъ Янъ Бибиянъ и Калчо.

— Магу, да бѣгаме, Магу, скоро да бѣгаме! — извика отведнажъ Шагада...

Тя се спусна съ високи и голѣми скокове на пневматическитѣ си крака и почна да бѣга съ всичка сила. Дагада я последва. Магу отчаянъ се спусна подире имъ.

Янъ Бибиянъ и Калчо останаха сами.

Тѣ се погледнаха мълчаливо.

— Отървахме се... — рече Калчо.

— Да, — каза Янъ Бибиянъ мрачно.

— Ами сега?..

Янъ Бибиянъ погледна небето, което бѣше вече добило съвсемъ гжстъ мастилень цвѣтъ, защото слънцето бѣ залѣзло и нощта настъпила.

Тамъ горе се подаваше тъмно синия огромень кржгъ на земята. Янъ Бибиянъ вдигна ржка и я посочи.

— Сега тамъ, Калчо... Да не се бавимъ повече... Презъ тая тъмна бездна да потърсимъ нашия пътъ за родината...

Калчо се развълнува. Червенина покри лицето му, очитѣ му свѣтнаха радостно...

— Хайде, качвай се! — рече Янъ Бибиянъ.

Калчо скочи бързо на стълбата, полази по нея и се изгуби въ тѣлото на „Свѣтквавица“. Янъ Бибиянъ го последва.

ледъ малко голѣмото тѣло на машината трепна и тя леко се отдѣли отъ твърдата повърхностъ на луната, издигна се и се отправи къмъ висинето.

Янъ Бибиянъ отвори радиоапарата.

— Ало! Ало! Иа, Иа!..

Той не чака много. Гласътъ на Иа се обади.

— Вече тръгваме — каза Янъ Бибиянъ.

— Чакаме ви съ нетърпение — отговори радостно Иа. — Земята цѣла ви чака. Бързайте, бързайте, бързайте!

Янъ Бибиянъ даде най-голѣма скоростъ.

Веднага тѣ усѣтиха, че напуцатъ